

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.989 van 9 december 1999
in de zaak A. 56.307/VII-12.439.**

In zake : de gemeente ZELZATE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LACHAERT,
kantoor houdende te MERELBEKE,
Hundelgemsesteenweg 166, bus 5-6

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
Beernaertstraat 106.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Zelzate op 11 februari 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "het besluit van de Minister Vice-President van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting, houdende het verlenen aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Departement Leefmilieu & Infrastructuur, Administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen, Gentse Zeehavendienst, Nederkouter 28 te 9000 GENT, van de milieuvergunning voor de verdere exploitatie en de verandering door uitbreiding van een monostortplaats voor baggerspecie, gelegen te 9060 ZELZATE, Callemansputte, kadastrale percelen, Afdeling 1, Sektie D/3, perceelnummers 232a, 103a, 99c, 104c, 106a, 105c, 115c, 113c, 112c, 111a, 260/2b, 260a, 249d, 221c, 224d, 223e, 227, 228p, 228k, 229a, 233a, 234a, 235a, 264a, 265a, 271a, 273b en 272e (registratienummer : BMV/8763/600)";

Gelet op het arrest nr. 47.223 van 5 mei 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 1 december 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat P. LACHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat M. BRUGGEMAN die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 25 november 1986 verkrijgt het bestuur der waterwegen Gent -begunstigde van de thans bestreden vergunning- van de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een vergunning voor het lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater in de gewone oppervlaktewateren, met name in het kanaal Gent-Terneuzen.

1.2. Op 27 maart 1987 krijgt het bestuur der waterwegen Gent vanwege de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een vergunning voor het exploiteren van een stortplaats voor onderhoudsbaggerspecie gelegen te Zelzate (Callemansputte), dit voor een termijn van drie jaar.

1.3. Op 30 oktober 1987 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan het bestuur der waterwegen Gent een vergunning (voor vijf jaar) voor het exploiteren van een stortplaats voor onderhoudsbaggerspecie te Zelzate, Callemansputte deel II - uitbreiding in de hoogte van de bestaande stortplaats en exploitatie van zes proefbekkens.

1.4. Op 1 juni 1993 dient het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement leefmilieu en infrastructuur, administratie waterinfrastructuur en zeewezen, Gentse zeehavendienst, een milieuvergunnings-aanvraag in strekkende tot het bekomen van een milieuvergunning om een monostortplaats voor baggerspecie gelegen te Zelzate, Callemansputte, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding met dijkverhoging, omvattende :

- een monostortplaats voor baggerspecie afkomstig uit het kanaal Gent-Terneuzen;
- een persleiding, waarmee baggerspecie naar de stortplaats wordt gepompt, met een baggerspecie-productie van :
 - * gemiddeld 4.000 m³/dag respectievelijk 300.000 m³/jaar
 - * maximaal 5.000 m³/dag, respectievelijk 350.000 m³/jaar;
- teruglozing in het Kanaal Gent-Terneuzen van het transportwater evenals het regenwater en het water uit het drainagesysteem met een debiet van maximum 2.000 m³/uur, 4.000 m³/dag, 280.000 m³/jaar;
- een pomp van 276 kW en een serie van 75 pompen van elk 3 kW.

Het is deze milieuvergunningsaanvraag die aanleiding geeft tot de thans bestreden beslissing.

Bij de milieuvergunningsaanvraag werd geen milieu-effectrapport gevoegd.

1.5. Tegen de milieuvergunningsaanvraag worden bezwaarschriften ingediend.

1.6. Op 26 juli 1993 adviseert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zelzate ongunstig ten aanzien van de vergunningsaanvraag.

1.7. Op 26 juli 1993 adviseert het bestuur milieuvergunningen negatief.

In het advies wordt onder meer overwogen wat volgt :

"Overwegende dat rekening houdende met artikel 1 - 22° van het Vlarem I deze verontreinigende baggerspecie bijgevolg als een toxische en gevaarlijke afvalstof kan beschouwd worden aangezien de verontreinigende stoffen voorkomen in de lijst 2A; dat deze stoffen van zodanige aard zijn en in zulkdanige hoeveelheden of concentraties voorkomen dat zij een

gevaar voor de gezondheid, het leefmilieu of de natuur vormen;

Overwegende dat een milieu-effectrapport meer klaarheid zou kunnen brengen aangaande een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte residuen en emissies in de bodem ten gevolge van het slibstorten; dat op het ogenblik van het volledig en ontvankelijk verklaren van de milieuvergunningsaanvraag niet kon uitgemaakt worden dat een MER nodig was; dat na verder onderzoek van de aanvraag het blijkt dat een MER noodzakelijk is op grond van het besluit van de Vlaamse executieve van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectrapportering van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, meer bepaald artikel 3 punt 7 'afvalverwijderingsinstallaties voor verbranding, chemische omzetting of opslag in de grond van toxische en gevaarlijke afvalstoffen';

Overwegende dat een milieu-effectrapport alternatieven kan bieden naar de verwerking van het slib;
5° ADVIES :

Overwegende dat kan gesteld worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie niet tot een juiste waarde kunnen beoordeeld worden bij gebrek aan de daartoe nodige gegevens;

Dat bijgevolg een ongunstig advies wordt gegeven".

1.8. Op 26 augustus 1993 verleent het bestuur ruimtelijke ordening een principieel gunstig advies.

1.9. Op 10 september 1993 stelt de gewestelijke milieuvergunningscommissie voor om de gevraagde milieuvergunning te verlenen mits het naleven van een reeks vergunningsvoorwaarden, waaronder volgende bijzondere milieuvoorwaarden :

- de voorwaarden die waren opgelegd bij de besluiten van 27 maart 1987 en 30 oktober 1987 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen;
- het storten van toxische en gevaarlijke baggerspecie als bedoeld in artikel 1, sub 22°, van titel I van Vlarem is verboden.

In het advies wordt onder meer overwogen wat volgt :

"Overwegende dat overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen het storten of de opslag in de grond van toxische en gevaarlijke afvalstoffen onderworpen is aan de milieu-effectbeoordelingsplicht; dat bij onderhavige vergunningsaanvraag geen milieu-effectrapport is gevoegd; dat bijgevolg moet aangenomen worden dat de aanvrager ervan uitgaat dat de te storten baggerspecie niet als een toxische en gevaarlijke afvalstof kan beschouwd worden als bedoeld in artikel 1, sub 22° van titel I van het VLAREM; dat het voormelde ongunstige advies dd. 26 juli 1993 van het Bestuur Milieuvergunningen inzonderheid steunt op het feit dat beschouwde baggerspecie wel als een dergelijke toxische en gevaarlijke afvalstof moet beschouwd worden; dat rekening houdend met het voorgaande het storten van baggerspecie die als een toxische en gevaarlijke afvalstof kan beschouwd worden als bedoeld in artikel 1, sub 22° van titel I van het VLAREM moet verboden worden; dat in dat geval de risico's voor verontreiniging van het grond- en oppervlaktewater door gevaarlijke stoffen sterk verminderd zijn en zeker tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat de inrichting is omringd door bufferzones en het gipsstort van een in de omgeving gelegen bedrijf; dat onderhavige aanvraag betrekking heeft op het verder opvullen van een vroeger vergunde stortplaats; dat de uitbreiding van de stortcapaciteit door dijkverhoging gebeurt op dezelfde geografische plaats; dat de dijkverhoging vanuit milieuoogpunt kan geduld worden;

Overwegende dat kan gesteld worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de op te leggen voorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen beperkt worden in zoverre het storten van toxische en gevaarlijke baggerspecie als bedoeld in artikel 1, sub 22° van titel I van het VLAREM niet wordt toegelaten".

1.10. Op 3 december 1993 wordt de thans bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt verleend, maar een van de bijzondere milieuvoorwaarden bestaat erin dat

het storten van toxische en gevaarlijke baggerspecie als bedoeld in artikel 1, sub 22°, van Vlarem I is verboden.

In het bestreden besluit is dezelfde overweging terug te vinden als deze sub 1.9. geciteerd uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van "artikel 26 van het Decreet d.d. 02/07/1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, van artikel 7 van het Decreet d.d. 28/06/85 betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten d.d. 06/02/1991, VLAREM, titel I, artikel 5 § 5 en van artikel 3, sub 7° van het Besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 23/03/1989 houdende organisatie van de milieu-effektrapportering van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen"; dat zij doet gelden dat de bestreden beslissing Vlarem I schendt waar zij stelt dat bij de vergunningsaanvraag geen milieu-effectrapport werd gevoegd, en dat moet worden aangenomen dat de aanvrager ervan uitgaat dat de te storten baggerspecie niet als toxische en gevaarlijke afvalstof kan beschouwd worden als bedoeld in artikel 1, sub 22°, van titel I van Vlarem, dat die overweging zowel feitelijk als juridisch niet juist is, dat, immers, het onderzoek van slibmonsters van 24 januari 1991, zijnde de bijlage 2 bij de milieuvergunningsaanvraag, uitgevoerd in het laboratorium van de n.v. VAN VOOREN, aantoonde dat de op verschillende plaatsen in het Kanaal Gent-Terneuzen genomen steekproeven allemaal zware metalen alsook cyaniden, fenolen, en polycyclische aromatische koolwaterstoffen (P.A.K.'s) bevatten en dat aldus het slib sterk verontreinigd is door onder meer arseen, cadmium, cobalt, kwik, nikkel, lood, tin en zink, dat al die verontreinigende stoffen, teruggevonden in het kanaalslib en vermeld in bijlage 2

van de vergunningsaanvraag van 1 juni 1993, opgenomen zijn in bijlage 2A van Vlarem I, dat artikel 1, 22°, van dat reglement alle afvalstoffen die de in bijlage 2A van dit besluit genoemde stoffen of materialen bevatten of hiermee besmet zijn definieert als toxische en gevaarlijke afvalstoffen, dat de bestreden beslissing ten onrechte de toxische en gevaarlijke eigenschappen van de baggerspecie miskent, dat de afvalverwijderingsinstallaties voor (onder meer) opslag in de grond van toxische en gevaarlijke stoffen overeenkomstig artikel 3, 7°, van het besluit van 23 maart 1989 een milieu-effectrapport vereisen, dat artikel 5, § 5, van Vlarem I bepaalt dat bij de vergunningsaanvraag voor een inrichting waarvoor een milieu-effectrapport is vereist, het voorgeschreven en conform de reglementering verklaarde milieu-effectrapport dient gevoegd, dat aldus de milieuvergunningsaanvraag ten onrechte ontvankelijk en volledig werd verklaard;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden dat het bestreden besluit werd verleend onder volgende bijzondere milieu-voorwaarden :

- a) de voorwaarden die waren opgelegd bij besluiten nr. BR/mw van 27 maart 1987 en nr. BR/mw van 30 oktober 1987 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen blijven onverminderd van toepassing;
 - b) het storten van toxische en gevaarlijke baggerspecie als bedoeld in artikel 1, sub 22°, van titel I van Vlarem is verboden,
- dat krachtens artikel 3, 7°, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen voor "afvalverwijderingsinstallaties voor verbranding, chemische omzetting of opslag in de grond van toxische en gevaarlijke afvalstoffen", een milieu-effectrapport wordt

vereist, vooraleer een vergunning tot exploitatie kan worden verleend, dat gezien echter in casu geen dergelijke vergunning werd verleend en integendeel uitdrukkelijk onder de bijzondere milieuvoorwaarden werd bepaald dat het storten van toxische en gevaarlijke baggerspecie als bedoeld in artikel 1, sub 22°, van titel I van Vlarem verboden is, zodat terzake elke onduidelijkheid werd uitgesloten, geen milieueffectrapport voorafgaand aan de vergunning diende te worden opgesteld, dat het middel zelfs niet de bepalingen raakt waarvan de schending wordt aangevoerd;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat de redenering van de verwerende partij een viciëuze drogredenering is die niet serieus kan genomen worden, dat, zoals duidelijk uit het ongunstig advies van het bestuur milieuvergunningen blijkt, de in artikel 4, 2°, b), van het bestreden besluit opgelegde bijzondere milieuvoorwaarde een tegenstrijdige voorwaarde betreft die moet worden geweerd, dat de bestreden beslissing de vaststaande feitelijke en gevaarlijke eigenschappen miskent van de op te slane baggerspecie, dat in het advies van het bestuur milieuvergunningen wordt overwogen dat de verontreinigde baggerspecie als een toxische en gevaarlijke afvalstof kan beschouwd worden, en "dat na verder onderzoek van de (al te vage) aanvraag het blijkt dat een MER noodzakelijk is op grond van het Besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 23/03/1989", dat "De in Artikel 4, 2°, b van het bestreden Besluit opgelegde bijzondere milieuvoorwaarde (...) tegenstrijdig (is) met de kenmerkende gegevens (aard en hoeveelheid) van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters, die op zich het gebruik van het stortterrein Callemansputte als monostortplaats voor verontreinigd baggerspecie uit het kanaal GENT-TERNEUZEN feitelijk onmogelijk maken. (Dat) omwille van de opgelegde tegenstrijdige bijzondere milieuvoorwaarde (...) de verleende vergunning de facto onuitvoerbaar

(is)"; dat tenslotte zij vraagt dat zo er nog enige twijfel kon bestaan omtrent de toxische en gevaarlijke aard van het op te slane baggerspecie, -quod non-, als maatregel van onderzoek, overeenkomstig artikel 20 van het procedurereglement en artikel 25 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dienaangaande een deskundige zou worden aangesteld; dat zij zich er ook over beklagt dat de vergunningsaanvraag en haar bijlagen onvoldoende technische gegevens bevatten;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog verwijst naar het deskundig verslag neergelegd ter griffie van het vredegerrecht van het kanton Zelzate op 7 oktober 1996 in opdracht van de vrederechter van het kanton Zelzate (tussenvonnis van 16 februari 1995) waarin de deskundige tot de conclusie komt dat het op het terrein Paskens-Callemansputte gestort slib giftig is;

2.1.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat op het ogenblik waarop de monsternemingen door de deskundige in opdracht van de vrederechter werden uitgevoerd, de uitvoering van de met huidig beroep bestreden vergunning nog niet was aangevat, dat zij de deskundige daarop heeft gewezen en dat overigens, zelfs wanneer in uitvoering van de bestreden vergunning toch baggerspecie zou worden gestort dat toxische en gevaarlijke stoffen zou bevatten, er alsdan sprake is van een miskenning van de vergunningsvoorwaarden, wat evenwel de wettigheid van het bestreden besluit niet kan aantasten;

2.1.6.1. Overwegende, wat de aangevoerde schending van artikel 26 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen betreft, dat de verzoekende partij niet alleen nalaat uiteen te zetten waarin de schending van dat artikel bestaat, maar er tevens aan voorbijgaat dat die bepaling niet toepasselijk is op de in het geding zijnde vergunningsaanvraag, nu deze dateert van na 1 september 1991;

2.1.6.2. Overwegende dat de overige door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen telkens betrekking hebben op de niet nakoming van de vereiste van het voegen van een milieu-effectrapport bij de vergunningsaanvraag; dat het betoog van de verzoekende partij in essentie er op neerkomt dat de te storten baggerspecie toxisch en giftig is in de zin van artikel 1, 22°, van Vlarem I zodat krachtens artikel 3, 7°, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen bij de milieuvergunningsaanvraag een milieu-effectrapport diende te zijn gevoegd, wat evenwel niet het geval was;

2.1.6.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing als bijzondere exploitatievoorwaarde werd opgelegd "b) het storten van toxische en gevaarlijke baggerspecie als bedoeld in artikel 1, sub 22°, van titel I van het Vlarem is verboden"; dat dienvolgens enkel baggerspecie mag worden gestort die niet gecontamineerd is met meergenoemde toxische en gevaarlijke stoffen; dat het opleggen van dat verbod, dat overigens door de begunstigde van de bestreden vergunning niet werd gecontesteerd, meteen inhield dat geen milieu-effectrapport diende te worden opgesteld; dat, immers, luidens artikel 3, 7°, van voornoemd besluit van 23 maart 1989 een milieu-effectrapport is vereist voor "afvalverwijderingsinstallaties voor verbranding, chemische omzetting of opslag in de grond van toxische en

gevaarlijke afvalstoffen", hetgeen in casu dus niet werd vergund; dat, indien toch baggerspecie met toxische en gevaarlijke afvalstoffen zoals bedoeld in artikel 1, 22°, van Vlarem I zou worden gestort, dit alsdan zou neerkomen op een miskenning van de vergunningsvoorwaarden, doch niet de onwettigheid van de vergunningsbeslissing zou meebrengen; dat indien, zoals de verzoekende partij met klem beweert, de Gentse zeehavendienst de haar opgelegde exploitatievoorwaarden niet zou naleven, zij alsdan een beroep kan doen op de haar door het recht ter beschikking gestelde middelen; dat desbetreffend kan worden verwezen naar de artikelen 58, 1°, en 66, § 1, van Vlarem I, naar artikel 30, § 2, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en naar de mogelijkheden die de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake de bescherming van het leefmilieu biedt; dat aangezien eventuele bevindingen van een deskundige in verband met het al dan niet giftig en gevaarlijk karakter van de in uitvoering van de omstreden vergunning gestorte baggerspecie niet van invloed kan zijn op de wettigheid van die beslissing, de Raad van State niet ingaat op de vraag van de verzoekende partij tot aanstelling van een deskundige; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel aanvoert wat volgt :

"Schending van Artikel 6, 6 bis en 17 van de Grondwet
Het gelijkheidsbeginsel verplicht de overheid ertoe alle burgers die in gelijke of vergelijkbare omstandigheden vertoeven op gelijke wijze te behandelen, zolang zij voor een afwijkende behandeling geen wettige en redelijke rechtvaardiging heeft.

De schending van het gelijkheidsbeginsel bestaat in het gebrek aan objectiviteit in hoofde van de tegenpartij als vergunningverlenende overheid daar waar zij alle objectieve ongunstige adviezen naast zich neerlegt.

In casu bestaat de schending van het gelijkheidsbeginsel tevens in de op onredelijke wijze afgeleverde milieuvergunning waarbij de belangen van

de vergunningsaanvrager vermengd zijn met deze van de vergunningverlenende overheid.

Toelichting

1. De bij de vergunningsaanvraag gevoegde bijlage 2 betreft de resultaten van een onderzoek op slibmonsters uit het Kanaal GENT-TERNEUZEN. Dit onderzoek kan niet de vereiste objectieve waarborgen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid bieden, daar de monsternamen d.d. 20/09/1990 gebeurde door de diensten van het Bestuur der Waterwegen, Nederkouter 28 te 9000 GENT, zelf. Het objectieve maar ongunstige advies d.d. 26/07/1993 van het Bestuur Milieuvergunningen van de Administratie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting van het Departement van Leefmilieu & Infrastructuur legt de tegenpartij zonder redelijke rechtvaardiging naast zich neer. Mede door de afwezigheid van een milieueffektrapport ontbreken actuele en objectieve gegevens omtrent de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting door de gevraagde exploitatie. Het gebrek aan objectieve waarborgen staat in de behandeling van de vergunningsaanvraag centraal, zeker waar het besluit stelt dat de overlast door de exploitatie van monstortplaats voor baggerspecie tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden. Er is geen enkele wettige of redelijke rechtvaardiging voorhanden. Objectieve gegevens, die in verband staan met het door de overheid beoogde doel, nl. het algemeen belang, ontbreken.

2. de vergunningverlenende overheid is rechter en partij.
Zij levert een vergunning af voor een door één van haar administraties geëxploiteerde hinderlijke inrichting. Alzo schuift zij het algemeen belang opzij ten voordele van de specifieke behoefte van één van haar administraties tot het voeren van een regelmatige baggercampagne met de vraag tot stortmogelijkheden voor verontreinigd slib als gevolg.

De schending van de gelijkheid van de burgers tegenover de openbare last staat hier vast. Een correcte bejegening van de burger vereist vooreerst de onpartijdigheid van de overheid.

Daarnaast mag de vergunningverlenende overheid zich niet beperken tot algemene beleidsovergangen door te stellen :

'dat om de toegankelijkheid van de Gentse haven te handhaven een regelmatige baggercampagne noodzakelijk is';

maar zij moet deze in verband brengen met de concrete situatie en de bescherming van de burgers nastreven.

Het tweede middel is ernstig en gegrond";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij op dat middel als volgt antwoordt :

"2.1. Allereerst dient opgemerkt dat tegenpartij niet kan inzien hoe artikel 24 (vroeger artikel 17) van de Grondwet door het bestreden besluit zou kunnen geschonden zijn, gezien in casu geen onderwijs-aangelegenheden betrokken zijn. De beweerdde schending van voormeld artikel is kennelijk ongegrond.

2.2. Voor wat betreft het eerste onderdeel van het middel dient gezegd dat uit het administratief dossier blijkt -meer in het bijzonder uit de brief van 9 maart 1989 van de Heer VAN VOOREN, directeur van de N.V. LABORATORIA- dat de bemonstering en het onderzoek van de peilputten van de stortplaats Callemansputte, door aangestelden van het betrokken laboratorium in aanwezigheid van de Heer VAN CAUWENBERGHE van OVAM werd uitgevoerd op 16 en 17 januari 1989. Het middel mist in elk geval feitelijke grondslag.

Daarenboven dient opgemerkt dat de terbeschikkingstelling van inlichtingen door de aanvrager van de vergunning ten behoeve van de vergunningverlenende overheid nog geen schending van het gelijkheidsbeginsel impliceert. Dit is immers het geval bij elke aanvraag.

2.3. In zover het onderdeel de schending van de formele motiveringsverplichting zou omvatten, doordat het bestreden besluit op niet afdoende wijze de ongunstige adviezen heeft ontmoet en meer in het bijzonder het advies van het Bestuur Milieuvergunningen van 26 juli 1993, dient gewezen naar de passus uit het voormeld besluit waarin wordt gesteld :

'dat het voormelde ongunstig advies dd. 26 juli 1993 van het Bestuur Milieuvergunningen inzonderheid steunt op het feit dat beschouwde baggerspecie wel als een dergelijke toxische en gevaarlijke afvalstof moet beschouwd worden; dat rekening houdend met het voorgaande het storten van baggerspecie die als een toxische en gevaarlijke afvalstof kan worden beschouwd als bedoeld in artikel 1, sub 22° van titel I van het VLAREM moet verboden worden'.

Uit voormeld tekstfragment blijkt duidelijk dat dit advies afdoende werd ontmoet en er zelfs rekening mee werd gehouden bij het bepalen van de bijzondere milieuvorwaarden. Van een niet-gemotiveerd naast zich neerleggen is dan ook geen sprake. Het onderdeel mist in elk geval feitelijke grondslag.

2.4. Het tweede onderdeel mist tevens elke grondslag. De vergunningverlenende overheid, zowel op het ogenblik van het indienen van de milieuvergunningaanvraag als tijdens de behandeling ervan, in casu de Vlaamse Minister voor Leefmilieu en Huisvesting is niet bevoegd voor openbare werken, waaronder ook de

bevoegdheden inzake waterwegen en havens ressorteren. Bijgevolg kan uit de enkele omstandigheid dat in casu een vergunning werd afgeleverd geen gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Verzoekende partij toont overigens niet in het minste aan dat de vergunning niet zou zijn verleend dan op grond van de beoordeling van de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie.

Uit voorgaande blijkt dat het tweede middel ongegrond is";

2.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij als volgt repliceert :

"Waar het bestreden besluit d.d. 03/12/1993 ingaat op het ongunstig advies van het Bestuur Milieuvergunningen wordt intellectueel bedrog gepleegd.

De motivering dat het storten van baggerspecie die als toxische en gevaarlijke afvalstof kan beschouwd worden, als bedoeld in Artikel 1 - 22° van VLAREM I, moet verboden worden en dat in dat geval de risico's voor verontreiniging van het grond- en oppervlaktewater door gevaarlijke stoffen sterk verminderd zijn en zeker tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, kent geen enkele wettige of redelijke rechtvaardiging en is geenszins gebaseerd op actuele en objektieve gegevens omtrent de risico's voor de externe veiligheid, de hinderende effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de vergunde inrichting.

Objektieve gegevens, die in verband staan met het evenwicht tussen het door de overheid beoogde doel, nl. het algemeen belang, en het aangevoerde middel, nl. de exploitatie van een monostortplaats voor toxische en gevaarlijke baggerspecie, ontbreken.

Het bestreden besluit d.d. 03/12/1993 is gebaseerd op een met miskenning van de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen motivering waarin intellectueel bedrog gepleegd wordt en aldus in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Nergens in het bestreden besluit is enige gemotiveerde redelijke rechtvaardiging te vinden waarin de volgende overweging :

'dat vooreerst de geologische opbouw erg schematisch is weergegeven; dat het kwartaire zandpakket als homogeen wordt aanzien, terwijl vermoed kan worden dat er doorlatende lenige niveau's aanwezig zijn; dat de onderliggende kleilaag als ondoorlaatbaar wordt verondersteld; dat nochtans in het rapport van het IHE uit 1981

al sprake is van verontreiniging van de onderliggende zandige laag (S2 - Zand van Buisputten) door het aanpalende gipsstort; dat dit kan wijzen op een hogere permeabiliteit dan verondersteld; dat verder geen rekening is gehouden met de reële stijghoogten binnen en buiten de put die nochtans sterk de grondwaterstroming doorheen het scherm zullen bepalen; dat door de ophoging binnen de put de stijghoogte met 4,5 m zal verhogen (ophogingsniveau + 16,0 m i.p.v. 11,5 m), zodat het stijghoogteverschil aan weerskanten van het bentonietscherm sterk zal toenemen; dat tenslotte wordt uitgegaan van een perfecte en duurzame afdichting door het bentonietscherm; dat het echter onbekend is of het bentonietscherm ook na verscheidene tientallen jaren nog dezelfde eigenschappen bewaart; dat indien de doorlatendheid na meerdere jaren toeneemt uiteindelijk toch verontreinigingen buiten de put zullen kunnen migreren'

op een duidelijke, zorgvuldig overwogen en intellectueel eerlijke manier wordt beantwoord. De analyse-resultaten m.b.t. de evolutie van de kwaliteit van het peilputwater geven geenszins een beeld van de verontreiniging van de onderliggende zandige laag (S2 - Zand van Buisputten), noch van de gevolgen van de geplande dijkverhoging.

De schending van de gelijkheid van de burgers tegenover de openbare last staat hier vast. Een correcte bejegening van de burger vereist een behoorlijk bestuur dat zich baseert op objectieve, onpartijdige gegevens en deze gegevens zorgvuldig afweegt rekening houdend met het evenwicht tussen het nagestreefde doel en het geplande middel.

Het tweede middel is ernstig en gegrond";

2.2.4.1. Overwegende, vooreerst, dat niet valt in te zien hoe artikel 24 van de Grondwet (vroeger artikel 17), dat de vrijheid van onderwijs waarborgt, door de bestreden vergunningsbeslissing kan zijn geschonden; dat, voorts, de verzoekende partij geen specifieke ongelijke behandeling met andere rechtsonderhorigen die zich in dezelfde of vergelijkbare omstandigheden bevinden aantoonst, die op zichzelf een onwettigheid vormt die grond levert tot vernietiging van de bestreden handeling; dat een discriminatie die in zekere mate in elke vorm van onwettigheid besloten ligt niet meteen een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt;

2.2.4.2. Overwegende, terzijde gelaten de door de verzoekende partij geschonden geachte grondwetsbepalingen, dat uit de in het verzoekschrift gegeven toelichting blijkt dat de verzoekende partij zich er in wezen over beklagt, enerzijds dat "het gebrek aan objectieve waarborgen in de behandeling van de vergunningsaanvraag centraal staat, zeker waar het besluit stelt dat de overlast door de exploitatie van monostortplaats voor baggerspecie tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden" terwijl door de afwezigheid van een milieu-effectrapport actuele en objectieve gegevens omtrent de risico's voor de mens en het leefmilieu ontbreken (eerste onderdeel), anderzijds dat de vergunningverlenende overheid tegelijkertijd rechter en partij is (tweede onderdeel);

2.2.4.3. Overwegende, wat het eerste onderdeel van verzoeksters uiteenzetting betreft, dat, zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, het storten van toxische en gevaarlijke afvalstoffen door de bestreden vergunning is verboden; dat die vaststelling volstaat om het eerste onderdeel als ongegrond te verwerpen;

2.2.4.4. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat artikel 6, § 1, 1°, van Vlarem I bepaalt dat vergunningsaanvragen, zoals de thans in het geding zijnde, moeten worden ingediend bij de gemeenschapsminister; dat het gegeven dat aldan binnen het reglementair kader de gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu dergelijke milieuvergunning verleende ten behoeve van een dienst die ressorteert onder het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap nog geen schending inhoudt van het door de verzoekende partij geschonden geachte onpartijdigheidsbeginsel; dat niets er op wijst dat de gemeenschapsminister de begunstigde van de vergunning, die het uitbaggeren van waterlopen ten dienste van de scheepvaart als belangrijke taak van

algemeen belang heeft, op een ongeoorloofde wijze heeft willen bevoordeligen; dat het opleggen van een strenge bijzondere milieuvergunningsvoorwaarde die aan de belangen van de verzoekende partij in ruime mate tegemoetkomt, er op wijst dat de gemeenschapsminister zich niet "partijdig" heeft willen opstellen;

2.2.4.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog aanklaagt dat het bestreden besluit geen afdoende antwoord biedt op de in de aanhef van de bestreden beslissing vervatte consideransen omtrent de geologische opbouw, de grondwaterstroming en het bentonietscherm; dat evenwel die grief onontvankelijk is, nu zij reeds in het verzoekschrift had kunnen worden aangevoerd;

2.2.4.6. Overwegende dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,

Mevr. A. WIJNANTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M. -R. BRACKE.